

ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਵਿਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋਣਾ:

ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਫ਼ਾਦਾਰ

ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ

(ਭਾਗ 1)

ਇਸ ਪੱਤੀ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਵਾਰ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ (1:6-9; 3:13-17)। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ 1:6-9 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ 4:12 ਵਾਂਗ “ਲਾਂਬੂ ਨਾਲ” ਪਰਖੇ ਜਾਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅੱਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ ਦੁਖ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਇਕ ਨਵੇਂ ਪੱਧਰ ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਵਿਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋਣਾ (4:12-16)

¹²ਹੇ ਪਿਆਰਿਓ, ਜਿਹੜੀ ਬਿਪਤਾ ਦਾ ਲਾਂਬੂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰਖਣ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ ਨੂੰ ਅਚਰਜ ਨਾ ਮੰਨੋ ਭਈ ਜਿੱਕੁਰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਅਣੋਖੀ ਗੱਲ ਪਈ ਬੀਤਦੀ ਹੈ। ¹³ਸਗੋਂ ਜਿੰਨੇਕੁ ਤੁਸੀਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋ ਉੱਨਾਕੁ ਅਨੰਦ ਕਰੋ ਭਈ ਉਹ ਦੇ ਤੇਜ ਦੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਵੇਲੇ ਭੀ ਤੁਸੀਂ ਡਾਢੇ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਨਿਹਾਲ ਹੋਵੋ। ¹⁴ਜੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੋਲੀਆਂ ਵੱਜਣ ਤਾਂ ਧੰਨ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਤੇਜ ਦਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਠਹਿਰਦਾ ਹੈ। ¹⁵ਪਰ ਐਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਖੂਨੀ ਯਾ ਚੇਰ ਯਾ ਬੁਰਿਆਰ ਯਾ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲੱਤ ਅੜਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੋ ਕੇ ਦੁਖ ਪਾਵੇ। ¹⁶ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਪਾਵੇ ਤਾਂ ਲੱਜਿਆਵਾਨ ਨਾ ਹੋਵੇ ਸਗੋਂ ਇਸ ਨਾਮ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰੇ।

ਆਇਤ 12. ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਖਾਂ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਵਿਅਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ 1:6-9 ਵਿਚ ਜੋ ਦੁਖ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵੱਖਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ

ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 4:12-16 ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਉਸੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ 3:13, 14 ਤੋਂ ਉੱਸਰਦੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। 3:13, 14 ਵਿਚ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਦੁਖ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ “ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਭਲਿਆਈ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਚੁਸਤ ਹੋਵੋ ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰੇਗਾ।” ਜਵਾਬ ਜਿਸ ਦੀ ਪਤਰਸ ਨੇ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ ਇਹ ਸੀ, “ਬੇਸ਼ੱਕ, ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ!” ਜਦ ਕਿ 3:13, 14 ਵਿਚ ਰਸੂਲ ਨੇ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦੀ ਖਾਤਰ ਦੁਖਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ, ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਉਮੀਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ, 4:12 ਵਿਚ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, **ਜਿਹੜੀ ਬਿਪਤਾ ਦਾ ਲਾਂਬੂ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ ਨੂੰ ਅਚਰਜ ਨਾ ਮੰਨੋ।** ਅਸੀਂ ਜ਼ੋਰ ਵਿਚ ਬਦਲਾਅ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ? ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਇਕ ਚੰਗਾ ਜਤਨ ਜਿਹੜਾ 3:13 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 4:16 ਵਿਚ ਪਤਰਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਵਹਿੰਦਾ ਹੈ ਵਿਖਾਵੇਗਾ ਕਿ 3:13, 14 ਅਤੇ 4:12-16 ਵਿਚਕਾਰ ਤਨਾਅ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

3:9 ਵਿਚ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਧਰਮੀ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ, ਕਦੇ “ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਬਦਲੇ ਬੁਰਿਆਈ ਨਾ ਕਰਨ” ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਧਰਮੀ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਸਮਾਜ ਵੱਲੋਂ ਕੇਵਲ ਦੁੱਖ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇਕ ਸਧਾਰਨ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ, ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਗੁਆਂਢੀ ਕਿਰਪਾਲਤਾ, ਨਿੱਜੀ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸ ਧਰਮੀ ਰਾਹ ਤੇ ਚੱਲਣ ਲਈ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਵਿਰੋਧਤਾ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਤੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਚੱਲਣਾ ਚੁਣਨਗੇ। ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਦਚਲਣੀਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਹਿਣਗੇ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ, ਗੈਰ-ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨਗੇ (4:4)। ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵਨ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ ਸੀ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਬਦਚਲਣੀਆਂ ਦਾ ਆਰੋਪਣ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਫਰਤ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਨਗੇ।

ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪਰਤਾਵਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਣ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਪਤਰਸ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨੈਤਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਧਰਮੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਕਹਿਣ ਦੇ ਕਤਲ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ, “ਅਤੇ ਕਿਉਂ ਉਹ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ? ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਉਹ ਦੇ ਕੰਮ ਬੁਰੇ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਭਰਾ ਦੇ ਕੰਮ ਭਲੇ ਸਨ। ਹੇ ਭਰਾਵੇ, ਜੇ ਸੰਸਾਰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵੈਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਦਾ ਅਚਰਜ ਨਾ ਮੰਨੋ” (1 ਯੂਹੰਨਾ 3:12, 13)। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੱਚ ਹੋਣ ਤੇ, ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਆਤਮ-ਦਯਾ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਲਈ ਪਰਤਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੈਤਿਕ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਦੇਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਇਜ਼ਾਜਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ 1:13, 14 ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ।

ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ, ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਆਦਰਯੋਗ ਜੀਉਣ ਲਈ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਉਠਾਉਣਗੇ। ਉਹ ਸੌਚ ਸੀ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਆਰੋਪਣ ਸੀ। 3:13, 14 ਵਿਚ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਾਲਪਨਕ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿਚ, 4:12 ਵਿਚ ਰਸੂਲ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਠੋਰ ਅਸਲੀਅਤ ਨਾਲ ਰੂ-ਬਰੂ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਭਾਗ ਨੂੰ ਸਨੇਹਪੂਰਨ ਸ਼ਬਦ **ਪਿਆਰਿਓ** (ἀγαπήτός, ਅਗਾਪੇਟੋਸ ਤੋਂ) ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ 2:11 ਵਿਚ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਕੁਝ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਭਲਿਆਈ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣਗੇ, ਪਰ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਲਈ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਸਬੱਬ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ “ਉਸੇ ਬਦਚਲਣੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾ ਖੇਡਣ” ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਨਕਾਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੀ ਅਚਰਜਤਾ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋ ਕੇ (4:4), ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ “ਬਿਪਤਾ ਦੇ ਲਾਂਬੂ ਤੇ ਅਚਰਜ ਨਹੀਂ ਮੰਨਣਾ” ਚਾਹੀਦਾ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਪਤਰਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਸੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿਚ ਹੋਏ ਪਲਿਨੀ ਨਾਮ ਦੇ ਇਕ ਰੋਮੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਲਿਖਤ ਵਿਚਕਾਰ ਦਿਲਚਸਪ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਹਨ। ਉਸ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਕਲ ਪਲਿਨੀ ਦ ਐਲਡਰ ਜੇ ਕਿ ਇਕ ਸਮਕਾਲੀ ਭੂਗੋਲ ਵਿਗਿਆਨੀ ਸੀ, ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਪਲਿਨੀ ਦ ਯੰਗਰ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਲਿਨੀ ਦ ਯੰਗਰ ਨੂੰ ਸਾਮਰਾਜ ਟਰਾਜਨ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਠੀਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਿਥਨੀਆ ਨਾਮ ਦੇ ਇਕ ਰੋਮੀ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਬਤੌਰ ਰਾਜਪਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ, ਪਲਿਨੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਹ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਲਾਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਟਰਾਜਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ। ਇਕ ਚਿੱਠੀ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਖ਼ਤਰੇ ਵਜੋਂ ਵੇਖਿਆ।²

ਪਲਿਨੀ ਨੇ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਉਪਰੇ ਦਿਓਤਿਆਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰਾਂ ਨੂੰ ਲਵਾਰਿਸ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੰਦਰ ਟੁੱਟ-ਭੱਜ ਗਏ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਲੋਕ ਮਸੀਹ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਏ ਸਨ। ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ ਟਰਾਜਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ ਕਿ ਮੰਦਿਰਾਂ ਦੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਫੇਰ ਤੋਂ ਆਮ ਹੁੰਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਰਾਟ ਕੋਲੋਂ ਸਲਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਜੁਰਮ ਲੱਭਣ ਵਿਚ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਇਆ। ਕੀ ਮਸੀਹ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਣਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਇਕ ਉਪਯੁਕਤ ਜੁਰਮ ਸੀ? ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੇ ਇਕ ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਲਈ ਬੋਲਣ ਵਾਸਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਮਸੀਹੀ ਸੀ ਪਰ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਲਿਨੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲੋਂ ਕੈਸਰ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣ ਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਲਿਨੀ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਵਾਰ

ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਦੇਸੀ ਵਿਅਕਤੀ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਰਾਜਪਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਚੜ੍ਹਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।

ਪਲਿਨੀ ਦੀਆਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਦੀ ਮਿਤੀ 1 ਪਤਰਸ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਦੇ ਵਿਚ-ਵਿਚ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਚਿੱਠੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇਕ ਇਲਾਕੇ ਤੋਂ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪਾਠਕ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਰਾਜਪਾਲ ਦੀਆਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਨੇ ਕਈ ਸਵਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਕੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰੋਮੀ ਰਾਜਪਾਲ ਹੋਣਗੇ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਸਥਾਨਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਲਿਨੀ ਵਰਗੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਣ? ਕਿਸ ਸਮੇਂ ਮਸੀਹੀਅਤ ਰਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਖ਼ਤਰਾ ਸਮਝੀ ਗਈ ਸੀ? ਜਦ ਕਿ ਇਹ ਗੱਲ ਤਾਂ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਕ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਧਿਕਾਰਕ ਸਤਾਓ ਉੱਨਾ ਕਠੋਰ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਪਲਿਨੀ ਨੇ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਰਾਜਪਾਲ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਬਾਰੇ ਦਿਲਚਸਪ ਸਮਝ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਸਮਾਜ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਥਾਪਤ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਓਪਰੇ, ਫੁੱਟਪਾਊ ਅਤੇ ਖ਼ਤਰਾ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਗਤੀਰੋਧ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਆਕਮਰਣਾਤਮਕ ਸਨ। ਇਹ ਨਵਾਂ ਧਰਮ, ਜਾਂ ਵਹਿਮ ਭਰਮ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਸੀ, ਢੁੱਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਬੈਠਾ।

ਪਲਿਨੀ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ “ਬਿਪਤਾ ਦਾ ਲਾਂਬੂ” ਜਿਸ ਦਾ ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੇ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਇਕ ਮੋਰਚੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੋਰਚਿਆਂ ਤੋਂ ਆਏ ਹੋਣਗੇ। ਇਕ ਪਾਸੇ, ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਣਅਧਿਕਾਰਕ ਅਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਅਤੇ ਉਂਗਲੀ ਉਠਾਉਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨਾਲ ਸਿਰਫ ਥੋੜ੍ਹੀ ਬਹੁਤੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਇਸ ਵਿਚ ਅਧਿਕਾਰਕ ਸਰੋਤਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੁਝ ਦਬਾਅ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰਕ ਰੋਮੀ ਨੀਤੀ ਸੀ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇਸ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਮਿਤੀ ਵਿਚ। ਪਲਿਨੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਈ ਗੱਲ ਦਾ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਸੰਦੇਹਪੂਰਣ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੈਸਰ ਦੀ ਮੂਰਤ ਅੱਗੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਰੀਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਸੀ।

1:6-9 ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦਾ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ “[ਆਪਣੀ] ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਫਲ” ਨੂੰ ਪਰਤੱਖ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਭਾਵ ਉਹੀ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ “ਬਿਪਤਾ ਦਾ ਲਾਂਬੂ” ਜਿਸ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਖਣ ਲਈ ਸੀ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਦੁੱਖ ਭੇਜੇ ਸਨ। ਬਲਕਿ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਤੇ ਇਸ ਲਈ ਪਰਤਾਵਿਆਂ ਨੂੰ ਆਉਣ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਨਿਹਚਾ ਵਿਚ ਹੋਰ ਤਕੜੇ ਹੋ ਜਾਣ, ਜੀਵਨ ਦੇ ਉਸ ਰਾਹ ਤੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੁਣਿਆ ਸੀ ਹੋਰ ਸਮਰਪਿਤ ਹੋ ਜਾਣ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ “ਪਰਖਣ” ਲਈ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਤਾਵਿਆਂ ਤੇ ਖਰੇ ਉੱਤਰੇ ਅਤੇ ਪਰਵਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਕਾਰਣਾਂ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਪਰਤਾਵਿਆਂ ਨੂੰ ਅਣੇਖੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ: (1) ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ

ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਪਰਵਾਹ ਜੀਉਣ ਦੇ ਲਈ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਦੇਸ਼ ਆਰੋਪਣ ਸੀ। (2) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਪਰਤਾਵਿਆਂ ਨੂੰ ਆਉਣ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ, ਤਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਸਕੇ।

ਆਇਤ 13. ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਜਿਹੜਾ ਯਿਸੂ ਨੇ ਗੁਜ਼ਾਰਿਆ ਸੀ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਝੱਲ ਕੇ ਗੁਜ਼ਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, “ਧੰਨ ਹੋ ਤੁਸੀਂ ਜਾਂ ਮਨੁੱਖ ਮੇਰੇ ਕਾਰਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੋਲੀਆਂ ਮਾਰਨਗੇ ਅਤੇ ਸਤਾਉਣਗੇ” (ਮੱਤੀ 5:11)। ਪੈਲੂਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਪਣਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਝੱਲਦਾ ਹਾਂ ਅਨੰਦ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦੀਆਂ ਬਿਪਤਾਂ ਦਾ ਘਾਟਾ ਮੈਂ ਉਹ ਦੀ ਦੇਹੀ ਅਰਥਾਤ ਕਲੀਸਿਯਾ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ” (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1:24)। ਪਾਸਟਰਾਂ ਲਈ ਲਿਖੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਪੱਤ੍ਰੀਆਂ ਵਿਚ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ: “ਹਾਂ, ਸੱਭੇ ਜਿੰਨੇ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਉਮਰ ਕੱਟਣੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸੇ ਸਤਾਏ ਜਾਣਗੇ” (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:12)। ਜੇਕਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕੁਧਰਮੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣਾ ਚੁਣਿਆ, ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਹਨ। “ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖੀ ਸੀ ਚੇਤੇ ਰੱਖੋ ਭਈ ‘ਦਾਸ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ।’ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਤਾਇਆ ਤਾਂ ਓਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਸਤਾਉਣਗੇ” (ਯੂਹੰਨਾ 15:20)। ਦੁੱਖ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ; ਇਹ ਇਸ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਘਟਾਉਂਦਾ। ਇਹ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, **ਸਗੋਂ ਜਿੰਨੇਕੁ ਤੁਸੀਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋ ਉੱਨਾਕੁ ਅਨੰਦ ਕਰੋ।**

ਜਿਵੇਂ 1:7 ਵਿਚ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾਇਆ ਕਿ ਦੁੱਖ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਸਾਂਝ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਸੀ। ਉਸ ਨਾਲ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣ ਦਾ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਸੀ ਕਿ **ਉਹ ਦੇ ਤੇਜ ਦੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਵੇਲੇ, ਉਹ ਅਨੰਦ ਕਰਨਗੇ।** ਦੋ ਵਾਰ ਰਸੂਲ ਨੇ “ਅਨੰਦ” ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਹੁਣ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ “ਅਨੰਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ,” ਤਾਂ ਜੋ “ਉਹ ਦੇ ਤੇਜ ਦੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਵੇਲੇ ਭੀ ਤੁਸੀਂ ਡਾਢੇ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਨਿਹਾਲ ਹੋਵੋ।” ਫਿਰ ਵੀ, ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਇਸ ਯੁੱਗ ਵਿਚ ਜਿਸ ਅਨੰਦ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਉਸ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਤੇ ਰੱਖਿਆ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੁਬਾਰਾ ਆਵੇਗਾ, ਇਹ ਅਨੰਦ ਬਹੁਤਾਇਤ ਵਾਲਾ ਅਨੰਦ **ਡਾਢਾ ਅਨੰਦ** ਹੋਵੇਗਾ। ਸਿਰਫ ਇੱਥੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮੱਤੀ 5:12 ਅਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 19:7 ਵਿਚ ਵੀ, “ਅਨੰਦ” (*χαίρω*, *ਚੇਰੋ*) ਅਤੇ “ਡਾਢਾ ਅਨੰਦ” (*ὀργαλλιάω*, *ਅਗਾਲੀਓ*) ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਸਿਲਸਲੇਵਾਰ ਵਰਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। “ਡਾਢਾ ਅਨੰਦ” ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਖੁਸ਼ ਹੋਵੋ” ਜਾਂ “ਨਿਹਾਲ ਹੋਵੋ” ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅਨੰਦ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਉਹ ਇਕਮਾਤਰ ਭਾਵ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਜਿੱਤ ਵੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਦੁੱਖਾਂ ਵਿਚ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਵੀ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗਾ। ਡਾਢਾ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਨਾ ਸਮਝੋਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਿੱਤ ਦੀ ਉਪਜ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਵਰਤਮਾਨ ਯੁੱਗ ਵਿਚ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਇਕ ਪੂਰਵ ਅਨੁਭਵ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਇਕ ਅਨੰਦ ਹੈ ਜੋ ਦੁੱਖਾਂ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਪਾਪ ਅਤੇ ਮੌਤ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਦੇ ਅਨੰਦ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਸਾਂਝੀਦਾਰ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸ ਵਿਚ ਹਾਲੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਹਾਲੇ ਨਹੀਂ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ “ਉਹ ਦੇ ਤੇਜ ਦੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਣ” ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੰਦ ਦੇ ਸਿਖਰ ਦੀ ਆਸ ਵਿਚ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਵੀ ਪਤਰਸ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “. . . ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਦੁਖ ਝੱਲੀਏ ਭਈ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਵਡਿਆਏ ਜਾਈਏ” (ਰੋਮੀਆਂ 8:17)।

ਆਇਤ 14. ਕੁਝ ਮਸੀਹੀ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਨੇ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਦੁੱਖ ਇਸ ਦੇ ਖੁਦ ਦੀ ਖਾਤਰ ਇਕ ਉੱਤਮ ਗੁਣ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁੱਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਖਾਤਰ ਅਨੰਦਮਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਵਧਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕ ਆਦਰਯੋਗ ਅਤੇ ਖਰਾ ਜੀਵਨ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਨੰਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਉਸ ਨੂੰ **ਮਸੀਹ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬੋਲੀਆਂ ਵੱਜਣਾ** ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੋਕ ਜਿਹੜੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਚਾਲ-ਚੱਲਣ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲਦੇ ਹਨ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਬੁਰਾ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੁੱਮੇ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਭਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਬੂਠੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਤਿਸ਼ਠਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿੱਟੀ ਵਿਚ ਮਿਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲੀਆਂ ਮਾਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਬੋਲੀਆਂ ਮਾਰੀਆਂ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਸੇ ਵਿਚ ਉਹ ਧੰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

“ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਕਾਰਨ” ਵਾਕ ਕਾਫੀ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਜੁਟੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਨਾਮ ਇਕ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਟੈਗ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਕੇ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਲਈ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਸਰਾਪ ਦੇਣਾ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਤਾਕਤ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ। ਨਾਮ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਇਕ ਚਿੱਤਰ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ; ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਅਕਤਿਤਵ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਸੀ। ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਇਸ ਨਜ਼ਰੀਏ ਦੀ ਸੋਚ ਅਨੁਸਾਰ, “ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬੋਲੀਆਂ ਵੱਜਣਾ” ਮਸੀਹ ਦੀ ਖਾਤਰ ਬੋਲੀਆਂ ਵੱਜਣਾ ਸੀ।

ਪਤਰਸ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਨਾਮ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਦਾ ਉਦਾਹਰਣ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਧਨਵਾਨ ਸੰਬੰਧੀ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ, “ਭਲਾ, ਏਹੋ ਨਹੀਂ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਉੱਤਮ ਨਾਮ ਉੱਤੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਦਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕੁਫਰ ਬੱਕਦੇ ਹਨ?” (2:7)। ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਲੇਖਕ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜਦੇ ਹਨ। ਪਲਿਨੀ ਦ ਯੰਗਰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੁਰਮਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ ਲਾਉਣਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਜਾਂ ਨਾਮ ਲੈਣਾ ਹੀ ਇਕੱਲਾ ਜੁਰਮ ਸੀ (4:12 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਪਤਰਸ ਦਾ ਅਰਥ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਗੈਰ-ਯਕੂਦੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੇ ਨਿਰਾ ਨਾਮ ਲੈਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਰਾਜ਼ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, “ਓਹ ਉਸ ਨੂੰ ਲੇਖਾ ਦੇਣਗੇ

ਜਿਹੜਾ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦਾ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੈ" (4:5)। ਜਦੋਂ ਭਗਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ "ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਕਾਰਨ" ਬੋਲੀਆਂ ਵੱਜੀਆਂ, ਉਸ ਵਿਚ ਉਹ ਧੰਨ ਹੋਏ ਸਨ।

4:14 ਦਾ ਆਖਰੀ ਭਾਗ ਇਕ ਕੁਚੱਜਾ ਯੂਨਾਨੀ ਵਾਕ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪੰਜਾਬੀ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਨੂੰ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ ਪੱਧਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਥਾਰਥ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਤੇਜ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਠਹਿਰਦਾ ਹੈ।" ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਦਾ ਸ਼ਬਦ "the" (to, ਟੈ) ਇਕ ਨਿਰਪੱਖ ਇਕਵਚਨ ਨਿਬੰਧ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ "ਤੇਜ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ" ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। NASB ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹੋਰਨਾਂ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਨਿਬੰਧ ਦੇ ਦੁਹਰਾਉਣ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਕਰਣਾਤਮਕ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਕ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ **ਤੇਜ ਦਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਠਹਿਰਦਾ ਹੈ** ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਲੇਖਕ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਫਾਲਤੂ ਨਿਬੰਧ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਇਹੋ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਹਸਤਲਿੱਪੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੋਵਾਂ ਨਿਬੰਧਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਐਡਵਰਡ ਗੋਰਡੇਨ ਸੈਲਵਿਨ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, "ਤੇਜ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਠਹਿਰਦਾ ਹੈ।"³ ਉਸ ਨੇ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਵਾਕ ਲਈ ਯਰੂਦੀ ਭਗਤੀ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੱਬੀਆਂ ਨੇ ਅਨੇਖੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਰੱਬੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ *ਸੇਕੀਨਾਰ* ਸ਼ਬਦ ਰਚਿਆ ਸੀ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ *ਸੇਕੀਨਾਰ* ਨੇ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਘੇਰੀ ਰੱਖਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਦਸ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀਆਂ ਫੱਟੀਆਂ ਨਾਲ ਸੀਨਈ ਪਹਾੜ ਤੋਂ ਉੱਤਰ ਕੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਡੇਰੇ ਵਿਚ ਪਰਤਿਆ (ਕੂਚ 34:29, 30 ਵੇਖੋ)। ਸੈਲਵਿਨ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਤੇਜ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਠਹਿਰਿਆ ਸੀ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਮਾਈਕਲਸ ਨੇ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਹ ਭਾਸ਼ਾ ਯਸਾਯਾਹ 11:1, 2 ਵਿੱਚੋਂ ਅਪਨਾਈ ਸੀ, ਇਹ ਭਾਸ਼ਾ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।⁴ ਸੈਲਵਿਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਬੜੀ ਬਾਰੀਕੀ ਨਾਲ ਰੱਬੀ ਵਿਆਖਿਆਤਮਕ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਬਣੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸਮਰਥਨ ਹੈ। ਮਾਈਕਲਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਵਿਆਖਿਆ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਾਫੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਯਸਾਯਾਹ 11:1, 2 ਦੀ ਸਧਾਰਣ ਮਸੀਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਕ ਹੱਲ ਜੋ ਕਿ ਇਕ ਕਿਆਸ ਹੈ। ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸੰਤੋਸ਼ਜਨਕ ਹੱਲ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਨੁਵਾਦ ਦੀ ਰੀਤ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੜ੍ਹ ਕੇ, ਦੂਜਾ ਲੇਖ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਨਕਲਨਵੀਸ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਆਇਆ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਜ਼ਾਕ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂ ਬੋਲੀਆਂ ਵੱਜਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਉੱਤੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਜਾਂ ਇਕ ਅਨੇਖੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ

ਬਰਕਤਾਂ ਠਹਿਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਸੀ ਕਿ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਆਤਮਿਕ ਸਰੋਤਾਂ ਲਈ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਵਧਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾ ਕੇਵਲ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲੋਂ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਵਿਚਕਾਰ ਪਰਸਪਰ ਕਿਰਿਆ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿਆਖਿਆ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ, ਪਰ ਵਾਅਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਤੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਗੁੰਝਲ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਮਨੁੱਖੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਚੋਣ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਅੰਦਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਆਪਸ ਵਿਚ ਜੁੜਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਗਿਆਨ ਤੇ ਛੱਡਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 15. ਪੂਰੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿਚ ਪਤਰਸ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਨਮੂਨੇ ਵਾਲਾ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਵੀ ਬੁਰਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਨਾ ਲੱਗ ਸਕੇ (2:12, 20; 3:17)। ਮਨੁੱਖੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸਾਡੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਜਾਂ ਬਦਨਾਮੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬੋਲੀਆਂ ਵੱਜੀਆਂ, “ਉਸ ਨੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਬੋਲੀਆਂ ਨਹੀਂ ਮਾਰੀਆਂ” (2:23)। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਦੇ ਲਈ ਉੱਨਾ ਸਮਰਪਿਤ ਹੋਵੇ ਜਿੰਨਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਨਿਰੋਦਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਵੀ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਲਈ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਚੁਣਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿਚ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਬੜੀ ਹੀ ਸ਼ਰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੋਕ ਜਿਹੜੇ ਮਸੀਹੀਅਤ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕ ਕੇ ਆਪਣੇ ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। “ਸੰਸਾਰ ਅੱਗੇ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਨਮੂਨਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਬਣੋ,” ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਹੈ। “ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਗਲਤ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਨਮੂਨਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਦੇਹ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਖੁਦ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਵੀ।”

ਪਤਰਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਚਾਰ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦਿੱਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੇ ਕਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਲਝਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਖੇਤਰ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਸੂਚੀ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, **ਪਰ ਐਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਖੂਨੀ ਯਾ ਚੋਰ ਹੋਵੇ।** ਮੁੱਦੇ ਵਾਲੇ ਪਾਪ, ਖੂਨ ਅਤੇ ਚੋਰੀ, ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਬੁਰੇ ਪਾਪ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕੀ ਕੋਈ, ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਲਾਪਰਵਾਹ ਵਿਅਕਤੀ ਵੀ, ਖੂਨ ਅਤੇ ਚੋਰੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ? ਤੀਜੀ ਚੀਜ਼, **ਬੁਰਿਆਰ**, ਇਹ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਮ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਰਥ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਰਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਚੌਥਾ ਸ਼ਬਦ, **ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲੱਤ ਅੜਾਉਣ ਵਾਲਾ**, ਪਤਰਸ ਦੁਆਰਾ ਰਚਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਯੂਨਾਨੀ ਸਾਹਿਤ ਵਿਚ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਦੋ ਸਦੀਆਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਈ ਵਾਰ “ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ

ਲੱਤ ਅੜਾਉਣ ਵਾਲਾ” ਦੇ ਅਰਥ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਪਤਰਸ ਦਾ ਇਸ ਤੋਂ ਕੀ ਅਰਥ ਸੀ ਨਿਸ਼ਚਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਹੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਹੱਤਵ ਹੈ, ਪਰ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਖਰੀ ਗੱਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ “ਜਿਵੇਂ” (ὡς, ਹੋਸ) ਸ਼ਬਦ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਨੁਵਾਦ ਅਕਸਰ ਇਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਰਗਟ ਕਰਦੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸਿਰਫ ਸ਼ੈਲੀ ਦੀ ਗੱਲ, ਪਰ “ਜਿਵੇਂ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਖਾਸ ਧਿਆਨ ਦੇਣ। ਦਰਅਸਲ, ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹਗੀਣ ਸੂਭਾਅ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਾਹਰੀ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਕੰਪਨੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਆਖਰੀ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਫਿੱਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅਸਲੀ ਗੱਲ ਜਿਸ ਤੇ ਰਸੂਲ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ “ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲੱਤ ਅੜਾਉਣ ਵਾਲਾ” ਨਾ ਹੋਵੇ। ਹੋਰਨਾਂ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿਚ “ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ” (NIV) ਅਤੇ “ਸਰਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ” (NRSV) ਹੈ।

ਚੌਥਾ ਸ਼ਬਦ, “ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲੱਤ ਅੜਾਉਣ ਵਾਲਾ” ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ἀλλοτριεπίσκοπος (ਅਲੋਟਰੀਏਪਿਸਕੋਪੋਸ) ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਕ ਸੰਯੁਕਤ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜੋ ਦੋ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਕਲਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਭਾਗ ἀλλότριος (ਅਲੋਟਰੀਓਸ) ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਜੋ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਹੈ। ਵਾਰੀ-ਵਾਰੀ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪਰਦੇਸੀ, ਜਾਂ ਸਗੋਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਦੂਜਾ ਤੱਤ ἐπίσκοπος (ਏਪਿਸਕੋਪੋਸ) ਹੈ, ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਦਾ 1 ਪਤਰਸ 2:25 “ਨਿਗਾਹਬਾਨ” ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 1:1 ਵਿਚ, 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:2 ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਤੇ, KJV ਬਾਈਬਲ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਬਿਸ਼ਪ” ਵਜੋਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। NASB ਅਤੇ NIV ਬਾਈਬਲ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਨਿਗਾਹਬਾਨ” ਵਜੋਂ ਕਰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਯੂਨਾਨੀ ਸਾਹਿਤ ਵਿਚ ਏਪਿਸਕੋਪੋਸ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਕ ਥਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੇਤੂ ਜਾਂ ਪ੍ਰਬਲ ਸਰਕਾਰੀ ਹੁਕਮ ਦੀ ਖਾਤਰ ਇਸ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਨ ਲਈ। ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੌਂਪੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਜਿੱਤ ਜਾਂ ਭੁਚਾਲ ਦੁਆਰਾ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਦੀ ਮੁੜ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਦੇਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜ ਕੇ, ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਸੀਹਤ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਮਤਲਬ ਰੱਖੋ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੀ ਅਣਖੀ ਬਣ ਰਹੇ ਸਨ, ਗਲੀਆਂ ਦੀਆਂ ਨੁੱਕਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਖਲੋ ਕੇ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਅਤੇ ਹਰਾਮਕਾਰੀ ਦੀ ਭੰਡਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੁੰਦੀ ਵੇਖੀ ਸੀ। “ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਕੁਝ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨੈਤਿਕਤਾ ਦੇ ਨਿਗਾਹਬਾਨ ਸਮਝਦੇ ਸਨ।”⁵ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਵਿਹਾਰ ਨੇ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਵਿਰੋਧਤਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਲਈ ਬੇਲੋੜੀਂਦੇ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਅਲੋਟਰੀਏਪਿਸਕੋਪੋਸ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਤੌਰ ਤੇ “ਸਰਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ” ਜਾਂ “ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ” ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ

ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਜਾਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅੰਦੋਲਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਉਲਟ ਫੇਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਸਗੋਂ ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ ਕਹਾਂਗੇ।

ਪੱਤੀ ਵਿਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਦੋਵੇਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸਰਕਾਰੀ ਸੱਤਾ ਬਾਰੇ ਘੱਟ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਸਨ। 2:13-17 ਵਿਚ, ਰਸੂਲ ਨੂੰ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹਿਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ⁶ ਕੀ ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਦ ਕਦੇ ਹੋ ਸਕੇ ਰੋਮੀ ਸੱਤਾ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦੇ ਫਰਜ਼ ਨਾਲ ਬੱਧੇ ਹੋਏ ਸਨ? ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, 5:13 ਵਿਚ ਪਤਰਸ ਨੇ ਬਾਬੁਲ ਵਿਚ “ਜਿਹੜੀ” (ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਕਲੀਸੀਆ) ਵੱਲੋਂ ਆਪਣਾ ਸਲਾਮ ਭੇਜਿਆ। ਜੇਕਰ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਤੋਂ ਬਾਬੁਲ ਨੂੰ ਰੋਮ ਸਮਝਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਰੋਮੀ ਜਗਤ ਅਤੇ ਰੋਮੀ ਸਰਕਾਰ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਬਾਰੇ ਇਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਗੱਲ ਕਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵੱਲ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚਾਰ ਕੰਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਬਚਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਗੱਲ ਸੰਬੰਧੀ ਖਾਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਿਸ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋੜ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਲਟ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਹ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਗੋਂ ਉਦੋਂ ਵੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਰਕਾਰਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਸਨ, ਸਹੀ ਕਹੀਏ ਤਾਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਬਰਕਤ ਸਨ।

ਆਇਤ 16. ਮਸੀਹ ਦੇ ਚੋਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਨਾਮ ਦੇਣ ਲਈ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀ ਸ਼ਬਦ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਦੇ ਥਾਵਾਂ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸੀਰਿਯਾ ਦੇ ਅੰਤਾਕਿਯਾ ਵਿਚ ਮੁੱਖ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪਰਾਈ ਕੈਮ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਜਵਾਨ ਸੀ (ਲਗਭਗ 45 ਈਸਵੀ ਵਿਚ), ਲੂਕਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਚੇਲੇ ਉਸ ਥਾਂ ਤੇ “ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮਸੀਹੀ ਅਖਵਾਏ ਸਨ” (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 11:26)। “ਅਖਵਾਏ” (ἤρξαντο, *ਚਰੇਮਾਟੀਜ਼ੋ*) ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ “ਇਲਾਹੀ ਤੌਰ ਤੇ ਅਖਵਾਏ ਗਏ” ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਹ ਨਾਮ ਨਬੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇਕ ਤੇ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਪੰਦਰਾਂ ਕੁ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅਗਿੱਪਾ ॥ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਦੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ, ਅਗਿੱਪਾ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਤੈਨੂੰ ਆਸ ਹੋਊਗੀ ਭਈ ਮੈਨੂੰ ਥੋੜੇ ਹੀ ਕੀਤੇ ਮਸੀਹੀ ਕਰ ਲਵੋ” (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 26:28)। ਸ਼ਾਇਦ ਰਾਜਾ ਨੇ ਇਹ ਠੱਠੇ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਦੀ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਇਕ ਸਵਾਲੀਆ ਵਾਕ ਵਿਚ ਸੀ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਗੱਲ ਸੱਚੇ ਮਨੋਂ ਕਹੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ “ਮਸੀਹੀ” ਸ਼ਬਦ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਆਮ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਗੋਸੀਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪੱਤੀਆਂ⁷ ਵਿਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਈ ਵਾਰ ਵਰਤਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਡਿਡਾਚੇ⁸ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ – ਸਭ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ 115 ਈਸਵੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿਚ, ਗੈਰ-ਮਸੀਹੀ ਲਾਤੀਨੀ ਲੇਖਕਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਟੇਸੀਟੁਸ, ਸਿਉਤੇਨੀਉਸ ਅਤੇ ਪਲਿਨੀ ਨੇ ਵੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਨਾਲ ਇਹ

ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਸੀ। ਆਰੰਭਕ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ “ਮਸੀਹੀ” ਸ਼ਬਦ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਕਲੰਕ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕੇ ਇਸ ਨਾਮ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ।

ਕੋਈ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਇਕ ਬਰਕਤ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਇਕ ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਦੁੱਖ ਝੱਲੇਗਾ। ਪਤਰਸ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਇਕ ਧਰਮ ਨੂੰ ਅਪਨਾ ਕੇ ਸੰਕਟਪੂਰਨ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਜੀਉਣ ਦਾ ਢੰਗ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਾਣੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਤੇ ਅਸੰਭਿਆ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਧਰਮ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਤਾਕਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਦਾ। ਜਿਹੜੇ ਇਕ ਨਵੇਂ ਧਰਮ ਨੂੰ ਅਪਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸੰਦੇਹ ਅਤੇ ਬੇਇਤਬਾਰੀ ਲਈ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਉਮੀਦਵਾਰ ਹਨ। ਸਮਾਜਕ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸਗੋਂ ਕੁਦਰਤੀ ਤਬਾਹੀਆਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦਹਿਲੀਜਾਂ ਤੇ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦਾ ਹੈ, ਇਹੋ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਨਮੂਨਾ ਬਣਾ ਕੇ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਡੇ ਤੇ ਕਿਸੇ ਗਲਤ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਨਾ ਲਾ ਸਕੇ। ਸਾਡੇ ਨੈਤਿਕ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿਚ, ਸਾਡੀਆਂ ਸਮਾਜਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਵਿਚ, ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਲਈ ਸਾਡਾ ਆਦਰ, ਸਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਜੀਵਨ - ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਨਫਰਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਵਰਤਾਓ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜੇਕਰ, ਏਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਅਸੀਂ ਦੁਖ ਝੱਲਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ **ਲੱਜਿਆਵਾਨ ਨਾ ਹੋਈਏ।**

ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦਾ ਹੈ **ਇਸ ਨਾਮ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ** ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਵਡਿਆਈ ਦੇਣੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੁੱਖ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹਾਇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਦ ਸਭ ਲੋਕ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਭਾ ਕਰਨ ਕਿਉਂ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਉ ਦਾਦਿਆਂ ਨੇ ਝੂਠੇ ਨਬੀਆਂ ਨਾਲ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਕੀਤਾ” (ਲੂਕਾ 6:26)। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਰੋਧਤਾ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਢਾਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸੁਭਾਵਕ ਤੌਰ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਮੱਤਾਂ ਅਤੇ ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦੁੱਖ ਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਭਗਤੀ ਲਈ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦੁੱਖ “ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨ” ਦਾ ਮੌਕਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਰਾਜ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਪੂਰਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।

4:14 ਵਿਚ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ “ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਕਾਰਨ” ਬੇਲੀਆਂ ਵੱਜੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਧੰਨ ਹਨ। ਕੀ “ਇਹ ਨਾਮ” ਨਾਮ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਸਗੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ? ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ, ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨੇੜੇ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਉਹ “ਮਸੀਹੀ” ਹੈ। ਪਤਰਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 60 ਈਸਵੀ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿਚਾਲੇ, ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਿਰਫ ਨਾਮ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੁਝ ਯਹੂਦੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਇਸ ਨਵੇਂ ਧਰਮ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਘਿਰਣਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ

“ਮਸੀਹੀ” ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਬੇਪਰਤੀਤੀ ਨਾਲ ਸਿਰ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਜਾਂ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲੇ ਚਿਹਰੇ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਪਤਰਸ ਲਈ, ਇਹ ਲੱਜਿਆਵਾਨ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਨਹੀਂ ਸੀ। “ਇਸ ਨਾਮ” ਵਿਚ, ਜਦੋਂ ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕਰਨ ਤੇ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣੇ ਪੈਣਗੇ, ਉਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨਗੇ।

ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ (4:17-19)

17 ਕਿਉਂ ਜੇ ਸਮਾ ਆ ਪਹੁੰਚਾ ਭਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਘਰੋਂ ਨਿਆਉਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਹੜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ?

18 ਜੇ ਧਰਮੀ ਮਰ ਮਰ ਕੇ ਬਚਦਾ ਹੈ,

ਤਾਂ ਭਗਤੀਹੀਣ ਅਤੇ ਪਾਪੀ ਦਾ ਕੀ ਠਿਕਾਣਾ ਹੈ?

19 ਉਪਰੰਤ ਜਿਹੜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਥਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੁਖ ਭੋਗਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦੇਣ।

ਵਰਤਮਾਨ ਦੁਖਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਭਵਿੱਖ ਵਡਿਆਈ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਰਸੂਲ ਦਾ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਜਵਾਬ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਅਪੀਲ ਸੀ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਮਸੀਹੀ ਜੀਉਣ ਦੀਆਂ ਵਰਤਮਾਨ ਮੰਗਾਂ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਯੁੱਗ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਦੀ ਆਸ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ, ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਯੁੱਗ ਕੋਈ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਆਉਣਾ ਨੇੜੇ ਸੀ (4:7)।

ਆਇਤ 17. ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ, ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਇਸ ਬੇਬ ਨਾਲ ਜੀਉਂਦੇ ਸਨ ਕਿ ਜਦ ਕਿ ਸੁਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ਵਰਤਮਾਨ ਯੁੱਗ ਵਿਚ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਹ ਰਾਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੇਤੀ ਹੀ ਆਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵਰਤਮਾਨ ਵਿਚ, ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਅ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ “ਪਾਕ ਕੁਆਰੀ” ਦੇ ਵਾਂਗ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:2), ਜਿਹੜੀ ਲਾੜੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਸਮਾਂ ਆ ਪਹੁੰਚਾ ਭਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਘਰੋਂ ਨਿਆਉਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇ।** ਇਸ ਯੁੱਗ ਵਿਚ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਅਤੇ ਢਾਲਣ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਸਾਖੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ। ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਇਹ, ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਭਾਵ ਵਿਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਉਂ ਦਾ ਡਿੱਗਣਾ ਸੀ। ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਪਰਿਣਾਮ ਨਿਹਚਾ ਅਤੇ ਭਲਿਆਈ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਇਕ ਨਵਾਂ ਸਮਰਪਣ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਹ ਗੱਲ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ “ਘਰ” ਦਾ ਯੂਨਾਨੀ ਵਿਚ ਅਰਥ “ਘਰ” (οἶκος, *ਓਇਕੋਸ*) ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਰੂਪਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਇਕ ਘਰਾਣੇ ਵਜੋਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਪਰ ਇਕ ਘਰ ਵਜੋਂ। ਇੱਥੇ ਇਕ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪਤਰਸ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਘਰਾਣਾ ਕਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ

ਦੀ ਪਰਸਪਰ ਨਿਰਭਰਤਾ, ਗਰਮਜੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣਾ ਸੀ ਜੇ ਇਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮਾਹੌਲ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਧਰ ਨੂੰ ਪਤਰਸ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਹੈਕਲ ਦੇ ਅਲੰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਜੋ ਉਸ ਨੇ 2:5 ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਸੀ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਘਰ, ਉਸ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈਕਲ ਵਿਚ ਇਕੱਠੇ ਉੱਸਰਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ “ਕਲੀਸੀਆ” ਸ਼ਬਦ 1 ਪਤਰਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਇਹ ਕਲੀਸੀਆ ਹੈ ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ “ਘਰ” ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਜਿਵੇਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵਰਤਿਆ ਸੀ: “ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਏਹ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਤੂੰ ਜਾਣ ਲਵੇਂ ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਘਰ [ਓਇਕੋਸ] ਵਿੱਚ ਜਿਹੜਾ ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ [ἐκκλησία, ਏਕਲੀਸੀਆ] ਹੈ ਕਿਸ ਪਰਕਾਰ ਵਰਤਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ” (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:15)।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਚੱਲਿਆ ਫਿਰਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਚੱਲਦਾ ਫਿਰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ। ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਆਉਂ ਕੀਤਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਸਾਖੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਉਹੋ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਤਾੜਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਵਾਲੀ ਅੱਗ ਭੇਜੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਕੋਮਾਂ ਵਿਚ ਅਣਦੇਖਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਬਣਨ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਦੂਜੀਆਂ ਕੋਮਾਂ ਬਣ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ। “ਅਤੇ ਉਹ ਗੱਲ ਜਿਹੜੀ ਤੁਹਾਡੇ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ‘ਅਸੀਂ ਵੀ ਦੇਸਾਂ ਦੀਆਂ ਕੋਮਾਂ ਤੇ ਟੱਬਰਾਂ ਵਾਂਗਰ ਲੱਕੜ ਤੇ ਪੱਥਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਾਂਗੇ’” (ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 20:32)। ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਤਾਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਅ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਸੱਦਿਆ ਸੀ। ਪੱਤੀ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਇੱਥੇ ਪਤਰਸ “ਨਿਆਉ” (κρίμα, ਕਰੀਮਾ) ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਿਰਿਆ “ਨਿਆਉ ਕਰਦਾ ਹੈ” ਕਈ ਵਾਰ ਵਰਤੀ ਸੀ। ਦੁੱਖ ਅਨੰਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਵਡਿਆਈ ਦੇਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਦੁੱਖਾਂ ਨੇ ਸਾਖੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ (1) ਉਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ (2) ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਵਾਲਾ ਸਰੂਪ ਜਿਸ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਢਾਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਰਸੂਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਛੇਟੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਵੱਡੇ ਤੱਕ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ ਦੁੱਖ ਲਿਆਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਿਆਉ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਹੜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ? ਵਰਤਮਾਨ ਯੁੱਗ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਆਉਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਅ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਦ ਕਿ ਉਹ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। “ਉਹ ਦੇ ਤੇਜ ਦੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਵੇਲੇ” (4:13; ਵੇਖੋ 1:7; 5:1) ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਤਾਇਆ ਹੈ ਅਜਿਹਾ ਅਨੰਦ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ” ਵੱਲ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਮੋੜ ਲਈ ਹੈ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਦੁਖ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹਨ। “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ” ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ, ਇਹ ਕਿ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇਹ

ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਰਿਦਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਪੁੱਤਰ ਐਲਾਨਿਆ। ਇਹ ਉਹ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਪੌਲੁਸ ਨੇ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:1-4 ਵਿਚ ਤੱਤ ਕੱਢਿਆ ਹੈ।

ਆਇਤ 18. ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਹਾਉਤਾਂ 11:31 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ। ਹਵਾਲਾ ਸੈਪਟੇਜਿੰਟ (LXX) ਵਿੱਚੋਂ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਬਦ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਇਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਣ ਦੀ ਤਰੁੱਟੀ ਤੋਂ। ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੰਦ ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਪਿੱਛੋਂ ਸੁੱਝੀ ਗੱਲ ਸੀ ਜੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜੇੜ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਲਿਖਤ ਨੇ ਰਸੂਲ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਇਕ ਲੜੀ ਨਾਲ ਹੋਈ ਸੀ ਜੋ 4:12 ਵਿਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦੁੱਖ ਪਰਖਣ ਵਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਸੀ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜਿਹੜੇ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰ ਹਨ ਨਿਆਉਂ ਦਾ ਅੰਤ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਠੋਰ ਹੋਵੇਗਾ।

KJV ਬਾਈਬਲ ਇਸ ਆਇਤ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੀ ਹੈ, “ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਧਰਮੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਬਚਦਾ ਹੈ, ਕੁਧਰਮੀ ਅਤੇ ਪਾਪੀ ਦਾ ਕੀ ਠਿਕਾਣਾ?” ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਾਠਕ ਇਸ ਬੰਦ ਨੂੰ ਸਮਝ ਕੇ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਰਮੀ ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਬਚਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਤਰਸ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਬਲਕਿ, ਉਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਧਰਮੀ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਬਚਣ ਦੇ ਲਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤਾ ਤੇਜ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਨਿਆਉਂ ਹੋਵੇਗਾ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ, ਉਸ ਨੇ ਇਕ ਅਲੰਕਰਿਤ ਸਵਾਲ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ: “ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਕੀ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜਿਹੜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿੰਨੇ ਕੁ ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਹਨ?” ਅੰਤ ਵਿਚ ਧਰਮੀ ਹੀ ਬਚਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਅਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ **ਭਗਤੀਰੀਣ** ਅਤੇ **ਪਾਪੀ** ਦੇ ਲਈ ਕਿਹੇ ਜਿਹੇ ਦੁੱਖ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਸ ਆਇਤ ਵਿਚ ਭਗਤੀਰੀਣ ਅਤੇ ਪਾਪੀ ਉਹੋ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਪਿਛਲੀ ਆਇਤ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ। ਕਹਾਉਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਹ ਬੰਦ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ ਬਚਾਏ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਚਿਤਾਵਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ।

ਆਇਤ 19. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਤੇ ਹੈ, ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਨੈਤਿਕਤਾ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਆਉਣ ਅਤੇ ਸੰਤ ਅਤੇ ਪਾਪੀ ਦੇ ਨਿਆਉਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਇਕ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਯੁੱਗ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲੋਂ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਉਹੋ ਜਿਹੇ ਲੋਕ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਦੁਗਣਾ ਕਰ ਲੈਣ। ਦੂਜੀ ਪੱਤੀ ਵਿਚ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਆਖਰੀ ਨਿਆਉਂ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, “ਜਦੋਂ ਏਹ ਸੱਭੇ ਵਸਤਾਂ ਇਉਂ ਢਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਰ ਪਰਕਾਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਚਲਣ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕੇਹੇ ਜਿਹੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?” (2 ਪਤਰਸ

3:11)।

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਧਰਮੀ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬੇਲੀਆਂ ਵੱਜੀਆਂ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ “ਉਹ ਦੇ ਹੱਥ ਸੌਂਪਦਾ [ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ] ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਜਥਾਰਥ ਨਿਆਉਂ ਕਰਦਾ ਹੈ” (1 ਪਤਰਸ 2:23)। ਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਉਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। **ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੁਖ ਭੋਗਣਾ** ਨਿਰਦੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਦੁੱਖ ਭੋਗਣਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਵੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਦੁੱਖ ਭੋਗਿਆ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਭੋਗਣ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਅੰਤ ਤੱਕ ਸੌਂਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇੱਛਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਸੰਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਹ ਲੋਕ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਰਮੀ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਸੰਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨਗੇ, ਸੰਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਦੁੱਖ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਿਆ” ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ। ਦੁੱਖ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿਚ ਦੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਹਨ।

ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਤੇਜ ਦੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਉਹ, ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, **ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪ** ਸਕਦੇ ਸਨ। “ਜਾਨਾਂ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸਰਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਰਥ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਅਕਤਿਤਵ। “ਜਾਨ” “ਸਰੀਰ” ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। “ਸੌਂਪਣਾ” (*paratithēmi*, *ਪੈਰਾਟਿਥੇਮੀ*) ਕਿਰਿਆ ਉਹੋ ਕਿਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਲੀਬ ਤੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, “ਹੇ ਪਿਤਾ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਆਤਮਾ ਤੇਰੇ ਹੱਥੀਂ ਸੌਂਪਦਾ ਹਾਂ” (ਲੂਕਾ 23:46), ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਇਸ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਦੇ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ **ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ** “ਆਪਣੀ ਜਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ।”

ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ, ਰਚਨਾ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਇਕ ਅਸਧਾਰਨ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਹੈਰਾਨਗੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਇੱਥੇ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ “ਕਰਤਾਰ” ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਚੇਤੇ ਕਰਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨੂੰ ਰਚਿਆ ਸੀ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ ਕਰਤਾਰ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਿ ਉਹ “ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਕਰਤਾਰ” ਹੈ ਮੁੜ ਤੋਂ ਭਰੋਸਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਵਿਚ ਕਦੀ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। “ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਕਰਤਾਰ” ਨਾ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣਿਆਂ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਵਿਚ ਅਸਫਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਵਿਚ ਅਸਫਲ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਹੜੇ ਨਜਾਇਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਤਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੇ ਨਿਆਉਂ ਦੇ ਛੇਤੀ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪੂਰੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਉਮੀਦ ਹੁੰਦੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਪੂਰੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਜੀਏ ਅਤੇ ਮਰੇ। ਹਰ ਯੁੱਗ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਸ ਯੁੱਗ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ

ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਦੀ ਰੀਸ ਕਰਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਉਡੀਕ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਗੁਜ਼ਾਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਵਿਚ ਅਸਫਲ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਇਹ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹੀ ਜੀਉਣ ਲਈ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤਾਰਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਸਮੇਂ ਤੇ, ਇਤਹਾਸ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਸਮੇਂ ਕਦੋਂ ਆਵੇਗਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਰੇਗਾ। ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਨਸੀਬ ਉਡੀਕ ਵਿਚ ਜੀਉਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਦੀਆਂ ਬੀਤਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਉਸ ਉਮੀਦ ਨੂੰ ਤਰੇ-ਤਾਜ਼ਾ ਰੱਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨਾਂ ਦਾ ਭਾਗੀਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਹਨ। ਦੁੱਖ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਾਖੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਆਵੇਗਾ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਛੇਤੀ ਦੁਬਾਰਾ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਿਚਕਾਰ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਛੇਤੀ ਦੁਬਾਰਾ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਵਿਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋਣਾ (4:13)

ਫਿਲਿਪੀਨਜ਼ ਵਿਚ ਇਕ ਧਾਰਮਿਕ ਸਮੂਹ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪੱਧਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਹਰ ਸਾਲ ਈਸਟਰ ਦੇ ਲਾਗੇ-ਚਾਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਸਲੀਬਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਇਕ ਜਲੂਸ ਬਣਾ ਕੇ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਥਾਂ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਲੀਬਾਂ ਉਠਾਈਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਵਿਚ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਿੱਲ ਠੇਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹਵਾ ਵਿਚ ਉਤਾਰਾ ਚੁੱਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਲੋਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿਚ ਬੀਮਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਵਿਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋਣ ਦਾ ਅਰਥ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਵਿਚ ਸਾਂਝੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਭਾਵ ਵਿਚ 1 ਪਤਰਸ 4:13 ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਸਾਂਝੀ ਹੋਏ ਸਨ, ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀਉਂਦੇ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀਇਆ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ।

ਤਰੀਕੇ ਅਤੇ ਵਸੀਲੇ ਬਦਲਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਉਹ ਲੋਕ ਹੋਣਗੇ ਜਿਹੜੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਅਤੇ ਜੀਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਜੀਇਆ, ਸਤਾਅ ਜ਼ਰੂਰ ਆਵੇਗਾ। ਪੌਲੁਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਹਾਂ, ਸੱਭੇ ਜਿੰਨੇ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਉਮਰ ਕੱਟਣੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸੇ ਸਤਾਏ ਜਾਣਗੇ” (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:12; KJV)। ਕਿੰਨਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, “ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਭਈ ਮੈਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮੇਲ ਕਰਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ? ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਜੁਦਾਈ” (ਲੂਕਾ 12:51; KJV)।

ਰਸੂਲ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਹਾਰਕ ਨਸੀਹਤ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਕੀਮਤੀ ਸਰੋਤ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦਾ ਮਸੀਹ ਵਜੋਂ ਇਕਰਾਰ ਕਰਨ ਕਰਕੇ ਦੁੱਖ ਭੋਗਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਜੇ. ਰਾਮਸੇ ਮਾਈਕਲਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਉਲਟ, 1:6-9 ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਦਾ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਤੌਰ ਤੇ ਕਿਰਪਾਲੂ ਨਸੀਹਤਾਂ ਅਤੇ 4:7-11 ਵਿਚ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸ ਦੀ ਤੁਲਨਾ 4:12 ਦੀ ਅਵਸ਼ੰਕਤਾ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੀ ਅਚਨਚੇਤ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ 4:12 ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵੇਖੋ ਜੇ. ਰਾਮਸੇ ਮਾਈਕਲਸ, *1 ਪੀਟਰ*, ਵਰਡ ਬਿਬਲੀਕਲ ਕਮੈਂਟਰੀ, ਜਿਲਦ 49 (ਵਾਕੋ, ਟੈਕਸਾਸ: ਵਰਡ ਬੁਕਸ, 1988), 258. ²ਪਲਾਇਨੀ ਲੈਟਰਜ਼ 10:96. ³ਐਡਵਰਡ ਗੋਰਡੋਨ ਸੈਲਵਿਨ, *ਦਿ ਫਸਟ ਏਪਿਸਲ ਆਫ ਸੇਂਟ ਪੀਟਰ: ਦ ਗਰੀਕ ਟੈਕਸਟ, ਵਿਦ ਇੰਟਰੋਡਕਸ਼ਨ, ਨੋਟ, ਐਂਡ ਐਸੇਜ਼*, ਥੋਰਨਐਪਲ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼, ਦੂਜਾ ਸੰਸਕਰਣ (ਲੰਡਨ: ਮੈਕਮਿਲਨ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, 1947; ਰੀਪ੍ਰਿੰਟ, ਗਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਬੋਕਰ ਬੁਕ ਹਾਊਸ, 1981), 222-24. ⁴ਮਾਈਕਲਸ, 264-65. ⁵ਉਪਰੋਕਤ ਅਨੁਸਾਰ, 267. ⁶ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਦੀ ਨਸੀਹਤ ਨੂੰ ਪਤਰਸ ਦੀ ਸਾਹਿਤਕ ਸ਼ੈਲੀ ਵਜੋਂ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿਚ ਘਰੇਲੂ ਨਿਯਮਾਵਲੀ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਬਾਰੇ ਵੱਡੀ ਅਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਰਿਹ ਮੰਨ ਵੀ ਲਈਏ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਨਿਯਮਾਵਲੀ ਦੇ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਨਸੀਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਯੋਗ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਮਾਜਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਉਣ ਵਿਚ ਜੱਦੋ-ਜਹਿਦ ਕੀਤੀ। ⁷ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਇਗਨੇਸ਼ਿਅਸ *ਰੋਮਨਜ਼* 3.2; *ਮੈਗਨੇਸੀਅਨਸ* 4.1; *ਇਫੇਸੀਅਨਜ਼* 11.2. ⁸ਡਿਡਾਚੇ 12.4.